

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক স্বৰ্গৰ পাৰপত্ৰ (পাছপোৰ্ট) ল'বলৈ এই পাঠশালালৈ আহিছা, আত্মা-অভিমানী হোৱা আৰু নিজৰ নাম পঞ্জীয়ন বহীত লিপিবদ্ধ (ৰেজিষ্টাৰত নোট) কৰাই দিয়া তেতিয়া স্বৰ্গলৈ আহি যাবা"

প্ৰশ্ন: কোনটো স্মৃতি নথকা বাবে সন্তানসকলে পিতাৰ প্ৰতি সন্মান (ৰিগাৰ্ড) নাৰাখে?

উত্তৰ: বহুত সন্তানৰ এইটোৱে স্মৃতিত নাথাকে যে যাক গোটেই জগতে আহ্বান কৰি আছে, স্মৰণ কৰি আছে, সেইজন উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা আমাৰ সন্তানসকলৰ সেৱাত উপস্থিত হৈছে। এইটো নিশ্চয় ক্ৰমানুসৰি আছে, যাৰ যিমান নিশ্চয় আছে সিমান সন্মান (ৰিগাৰ্ড) ৰাখে।

গীত: জো পিয়া কে সাথ হে... (যিসকল প্ৰিয়তমৰ লগত আছে...)

ওঁম শান্তি। সকলো সন্তান জ্ঞান সাগৰৰ লগততো আছেই। ইমানবিলাক সন্তান একে ঠাইতেতো থাকিব নোৱাৰে। অৱশ্যে যিসকল লগত থাকে তেওঁলোকে ওচৰত পোনপটীয়াকৈ (ডাইৰেক্ট) জ্ঞান শুনে আৰু যিসকল দূৰৈত আছে তেওঁলোকে দেৰিকৈ পায়। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে লগত থকাসকলে বেছিকৈ উল্লি কৰে আৰু দূৰণিত থকাসকলৰ কম উল্লি হয়। নহয়, বাস্তৱত (প্ৰেক্টিকেলত) দেখা যায় যিসকল দূৰৈত থাকে তেওঁলোকে বেছিকৈ পঢ়ে আৰু উল্লি লাভ কৰে। অৱশ্যে এইটো হয় যে বেহদৰ পিতা ইয়াত আছে। ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি হয়। সন্তানসকলে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। কোনো কোনো সন্তানৰ দ্বাৰা ডাঙৰ ডাঙৰ গাফিলতি হয়। বুজেও যে বেহদৰ পিতা যাক গোটেই জগতে স্মৰণ কৰে, তেওঁ আমাৰ সেৱাত হাজিৰ হৈ আছে আৰু আমাক উচ্চতকৈও উচ্চ কৰি তোলাৰ মাৰ্গৰ বিষয়ে কয়। বহুত স্নেহেৰে বুজায়, তথাপিও ইমান সন্মান নিদিয়। বন্ধনত থকাসকলে কিমান মাৰ খায়, ধৰফৰাই থাকে তথাপিও স্মৃতিত থাকি ভালদৰে ধাৰণ কৰি লয়। পদো উচ্চ হৈ হৈ যায়। বাবাই সকলোৰে বাবে নকয়। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই। পিতাই সন্তানসকলক সাৱধান কৰায়, সকলোৱেতো একে সমান হ'ব নোৱাৰে। বন্ধনত থকাসকলে বাহিৰত থাকিও বহুত ভাল উপাৰ্জন কৰে। এই গীতটিতো ভক্তি মাৰ্গৰসকলে প্ৰস্তুত কৰিছে। কিন্তু তোমালোকৰ অৰ্থে কৰাৰ নিচিনাও হয়, তেওঁলোকে কি জানে, প্ৰিয়তম কোন, কাৰ প্ৰিয়তম? আত্মাই নিজকেই নাজানে তেন্তে পিতাক কেনেকৈ জানিব। হওতেতো আত্মা নহয় জানো। মই কি হওঁ, ক'ৰপৰা আহিছোঁ - এইটোও গম নাপায়। সকলো দেহ-অভিমানী হয়। আত্মা-অভিমানী কোনো নাই। যদি আত্মা-অভিমানী হয় তেন্তে আত্মাই নিজৰ পিতাকো জানিব। দেহ-অভিমানী হোৱা বাবে আত্মাকো নাজানে, পৰমপিতা পৰমাত্মাকো নাজানে। ইয়াতেতো তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই সন্মুখত বহি বুজায়। এয়া বেহদৰ স্কুল হয়। এটাই লক্ষ্য-উদ্দেশ্য (এম্-অৱজেক্ট) - স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী প্ৰাপ্ত কৰা। স্বৰ্গতো বহুত পদ আছে। কোনোবা ৰজা-ৰাণী, কোনোবা প্ৰজা। পিতাই কয় – মই আহিছোঁ তোমালোকক পুনৰাই দ্বৈত মুকুটধাৰী কৰি তুলিবলৈ। সকলোৱেতো দ্বৈত মুকুটধাৰী হ'ব নোৱাৰে। যিসকলে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁলোকে অন্তৰেৰে বুজি পায় যে আমি এয়া হ'ব পাৰো। সমৰ্পিতো (চাৰেণ্ডাৰ) হয়, নিশ্চয়ো আছে। পিতাই বুজি পায় যে এওঁলোকৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কোনো ছিঃ ছিঃ কাম নহয়। কিছুমানৰ বহুত অৱগুণ থাকে। তেওঁলোকে জানো বুজিব যে আমি ইমান উচ্চ পদ পাম সেইবাবে পুৰুষাৰ্থই নকৰে। যদি পিতাক সোধে যে মই এয়া হ'ব পাৰিমনে, তেতিয়া বাবাই তৎক্ষণাত কৈ দিব। নিজক চালে তেতিয়া তৎক্ষণাত বুজিব যথার্থতে মই উচ্চ পদ পাব নোৱাৰো। লক্ষ্যণো লাগিব নহয় জানো। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এনেকুৱা কথা নাথাকে। তাত হৈছে প্ৰালঙ্ক। পাচত যিসকল ৰজা হয়, তেওঁলোকেও প্ৰজাক বহুত স্নেহ কৰে। এয়াতো মা-পিতা হয়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। এয়াতো বেহদৰ পিতা হয়, এই গোটেই সৃষ্টিক পঞ্জীয়ন (ৰেজিষ্টাৰ) কৰোঁতা হয়। তোমালোকেও পঞ্জীয়ন কৰা নহয় জানো। পাৰপত্ৰ (পাছপ'ৰ্ট) দি আছে। স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰ বাবে তোমালোকে ইয়াৰ পৰা পাৰপত্ৰ পোৱা। বাবাই কৈছিল – সকলোৰে ফটো থকা উচিত, যিসকল বৈকুণ্ঠৰ যোগ্য হয় কিয়নো তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। কাষত মুকুট পৰিধান কৰা বা ৰাজসিংহাসনত অধিষ্ঠিত হৈ থকা ফটো থাকিব লাগে। আমি এয়া হৈ আছোঁ। প্ৰদৰ্শনী আদিতো আৰ্হি (চেম্পল) ৰাখিব লাগে – এয়া হয়েই ৰাজযোগ। ধৰি লোৱা বেৰিষ্টাৰ হোৱা তেতিয়া এফালে সাধাৰণ পোছাক (অৰ্ডিনেৰী ড্ৰেছ)ত, আনফালে বেৰিষ্টাৰী পোছাকত। ঠিক তেনেকৈ এফালে তোমালোক সাধাৰণ, আনফালে দ্বৈত মুকুটধাৰী। তোমালোকৰ এখন চিত্ৰ আছে নহয় – য'ত সোধা যে কি হ'বলৈ বিচৰা? এয়া বেৰিষ্টাৰ আদি হ'ব লাগে নে ৰজাৰো ৰজা হ'ব লাগে। এনেকুৱা চিত্ৰ থকা উচিত। বেৰিষ্টাৰ, ন্যায়াধীশ (জজ) আদিতো ইয়াৰ হয়। তোমালোক ৰজাৰো ৰজা নতুন সৃষ্টিত হ'বা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। আমি এয়া হৈ আছোঁ। বুজনি কিমান ভাল। চিত্ৰও বহুত ভাল ডাঙৰ আকাৰ (ফুল চাইজ)ৰ হ'ব লাগে। তেওঁলোকে বেৰিষ্টাৰী পঢ়ে গতিকে যোগ বেৰিষ্টাৰৰ লগত থাকে। বেৰিষ্টাৰেই হয়। এওঁৰ যোগ

পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত সেয়েহে দ্বৈত মুকুটধাৰী হয়। এতিয়া পিতাই বুজায় – সন্তানসকল কাৰ্যত অহা উচিত। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা বহুত সহজ হ’ব। আমি এয়া হৈ আছোঁ গতিকে তোমালোকৰ কাৰণে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰয়োজন। নৰকৰ পাচত হৈছে স্বৰ্গ।

এতিয়া এয়া হ’ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এই পঢ়াই কিমান উচ্চ কৰি তোলে, ইয়াত পইচা আদিৰ দৰকাৰ নাই। পঢ়াৰ চখ থাকিব লাগে। এজন ব্যক্তি বহুত দুখীয়া আছিল, পঢ়াৰ বাবে পইচা নাছিল। পাচত কষ্ট কৰি পঢ়ি পঢ়ি ইমান ধনৱান হৈ গ’ল যে ৰাণী (কুইন) ভিক্টোৰিয়াৰ মন্ত্ৰী (মিনিষ্টাৰ) হৈ গ’ল। তোমালোকে এতিয়া কিমান দুখীয়া। পিতাই কিমান উচ্চ পঢ়ায়। ইয়াত কেৱল বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চাকি আদি জ্বলোৱাৰো প্ৰয়োজন নাই। যিকোনো ঠাইতে বহি স্মৰণ কৰা। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে পিতাৰ স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতে বিধিনি আছে। এয়াইতো যুদ্ধ হয় নহয় জানো। আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে পবিত্ৰ হয়। পঢ়াত মায়াই একো নকৰে। পঢ়াতকৈ স্মৃতিৰ নিচা উচ্চ, সেইবাবে প্ৰাচীন যোগৰ গায়ন কৰা হৈছে। যোগ আৰু জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। যোগৰ বাবে জ্ঞান পোৱা যায় – এনেকৈ এনেকৈ স্মৰণ কৰা। আকৌ সৃষ্টি চক্ৰৰো জ্ঞান আছে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক আন কোনেও নাজানে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ শিকায়। প্ৰাচীন বুলিতো কোৱা হয় নতুন সৃষ্টিক। তাক আকৌ লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিছে। কল্পৰ আয়ুসৰ বিষয়েও ভিন্ন ভিন্ন কথা কয়। কোনোবাই কিবা, কোনোবাই আন কিবা কয়। ইয়াত তোমালোকক এজনেই পিতাই পঢ়াই আছে। তোমালোক বাহিৰলৈও যাবা, তোমালোকে চিত্ৰ পাবা। এয়াতো বেপাৰ নহয় জানো। বাবাই কয় – কাপোৰত ছপাব পাৰা। যদি কাৰোবাৰ ওচৰত ডাঙৰ চিত্ৰ ছপাশাল (স্ক্ৰীন প্ৰেছ) নাই তেন্তে আধা আধা কৰি দিয়া। পাচত এনেকৈ জোৰা লগাই দিয়ে যে গমেই পোৱা নাযায়। বেহদৰ পিতাই, ডাঙৰ চৰকাৰে কয়, কোনোবাই ছপাই দেখুওৱা তেতিয়া মই তেওঁৰ নাম প্ৰসিদ্ধ কৰি দিম। এই চিত্ৰ কাপোৰত ছপাই কোনোবাই বিলাতলৈ লৈ যোৱা তেতিয়া তোমালোকক একোখন চিত্ৰত কোনোবাই 5-10 হাজাৰো দি দিব। পইচাতো তাত ঢেৰ আছে। ছপাব পাৰি, ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ ছপাশাল (প্ৰেছ), চহৰৰ দৃশ্যৱলী (চিন-চিনেৰী) এনেকৈ ছপায় – তাৰ কথাই নুসুধিবা। এয়াও ছপাব পাৰা। এয়াতো এনেকুৱা উত্তম (ফাষ্টক্লাছ) বস্তু – তেওঁলোকে ক’ব সঁচা জ্ঞানতো ইয়াতেই আছে, আন কাৰো ওচৰত নায়েই। কোনেও নাজানেই – আকৌ বুজাওঁতা জনো ইংৰাজীত দক্ষ হোৱা উচিত। ইংৰাজীতো সকলোৱে জানে। তেওঁলোককো বাৰ্তাতো দিব লাগে নহয় জানো। তেওঁলোকেই নাটক অনুসৰি বিনাশৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছে। বাবাই কৈছে – তেওঁলোকৰ ওচৰত এনেকুৱা বোমা আদি আছে, যদি পৰস্পৰে মিলিত হৈ যায় তেন্তে গোটেই বিশ্বৰ মালিক হ’ব পাৰে। কিন্তু নাটকখনেই এনেকৈ ৰচি থোৱা আছে যে তোমালোকে যোগবলেৰে বিশ্বৰ বাদস্বাহী লোৱা। অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদিৰে বিশ্বৰ মালিক হ’ব নোৱাৰে। সেয়া হ’ল বিজ্ঞান (চাইন্স), তোমালোকৰ হৈছে শান্তি (চাইলেন্স)। কেৱল পিতা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰা, নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলা।

তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলেৰে বিশ্বৰ বাদস্বাহী লৈ আছা। তেওঁলোকে পৰস্পৰ নিশ্চয় যুঁজিবও। মাজতে মাখন তোমালোকে পোৱা। কৃষ্ণৰ মুখত মাখনৰ বল দেখুৱায়। প্ৰবচনো আছে দুজনে পৰস্পৰ যুঁজিলে, মাজতে মাখন তৃতীয়জনে খাই পেলালে। হওতে এনেকুৱাই। গোটেই বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ মাখন তোমালোকে পোৱা। সেয়েহে তোমালোক কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। বাঃ বাবা আপুনিতো চমৎকাৰ কৰে। জ্ঞান (নলেজ)তো আপোনাৰে। বহুত ভাল বুজনি। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলে বিশ্বৰ বাদস্বাহী কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিলে। এয়া কাৰো খেয়ালত নাথাকিব। সেই সময়ত আন কোনো খণ্ড নাথাকে। পিতাই কয় – মই বিশ্বৰ মালিক নহওঁ, তোমালোকক কৰি তোলাঁ। তোমালোকে পঢ়াৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হোৱা। মই পৰমাত্মাতো হওঁৱেই অশৰীৰী। তোমালোক সকলোৰে শৰীৰ আছে। দেহধাৰী হোৱা। ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শংকৰৰো সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা হোৱা তেনেকৈ ময়ো পৰম আত্মা হওঁ। মোৰ জন্ম দিব্য আৰু অলৌকিক হয়, আন কোনেও এনেকৈ জন্ম নলয়। এইটো নিশ্চিত। এই সকলোবোৰ নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকৰ বুজনি কিমান পোৱা যায়। বুজিব ক্ৰমানুসৰি। কিছুমানতো ভোদা বুদ্ধিৰ হয়। তিনিটা শ্ৰেণী (গ্ৰেড) থাকে। শেষৰ শ্ৰেণীৰসকলক ভোদা বুলি কোৱা হয়। নিজেও বুজি পায় কোন প্ৰথম শ্ৰেণীৰ, কোন দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ। প্ৰজাৰ ভিতৰতো এনেকুৱাই হয়। পঢ়াতো একেটাই। সন্তানসকলে জানে – এয়া পঢ়ি আমিহেই দ্বৈত মুকুটধাৰী হ’ম। আমি দ্বৈত মুকুটধাৰী আছিলোঁ, তাৰপাচত একক (চিংগল) মুকুটধাৰী, তাৰ পাছত মুকুটবিহীন হ’লো। যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা ফল বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত এনেকৈ কোৱা নহ’ব। ইয়াত ভাল কৰ্ম কৰিলে এটা জন্মৰ বাবে ভাল ফল পাবা। কোনোৱে এনেকুৱা কৰ্ম কৰে যে জন্মৰ পৰাই ৰোগী হয়। এয়াও কৰ্মভোগ নহয় জানো। সন্তানসকলক কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ বিষয়েও বুজোৱা হৈছে। ইয়াত যি কৰে তাৰ ভাল বা বেয়া ফল পায়। কোনোবা ধনৱান হ’লে তেন্তে নিশ্চয় ভাল কৰ্ম কৰিছে। এতিয়া তোমালোকে জন্ম জন্মান্তৰৰ প্ৰালব্ধ গঢ়ি লোৱা। এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি দুখীয়া আৰু চহকীৰ পাৰ্থক্যতো তাত থাকে নহয় জানো। সেই প্ৰালব্ধ হৈছে অবিনাশী 21 জন্মৰ বাবে। ইয়াত অল্পকালৰ বাবে পোৱা যায়। কৰ্মতো চলেই নহয় জানো।

এয়া কৰ্মক্ষেত্ৰ হয়। সত্যযুগ হ'ল স্বৰ্গৰ কৰ্মক্ষেত্ৰ। তাত বিকৰ্ম নহয়েই। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে। কোনোবা বিৰলজনেহে সদায় সাৰ কথাবোৰ (পইন্টচ) লিখি থাকে। স্মৃতিৰ খতিয়ানো (চাৰ্টো) লিখি লিখি আকৌ ভাগৰি যায়। তোমালোক সন্তানসকলে সাৰ কথাবোৰ লিখিব লাগে। বহুত সূক্ষ্ম সূক্ষ্ম সাৰ কথা আছে। যিবোৰ তোমালোকে কেতিয়াও স্মৃতিত আনিব নোৱাৰিবা, সৰকি যাব। তেতিয়া অনুতাপ কৰিবা যে এই কথাটিতো মই পাহৰি গ'লো। সকলোৰে এনেকুৱা অৱস্থা হয়। বহুতে পাহৰে আকৌ দ্বিতীয় দিনা স্মৃতিলৈ আহিব। সন্তানসকলে নিজৰ উল্লিতিৰ বাবে খেয়াল ৰাখিব লাগে। বাবাই জানে – কোনোবা বিৰলজনেহে যথার্থ ৰীতিৰে লিখে। বাবা বেপাৰীও হয় নহয় জানো। তেওঁলোক হ'ল বিনাশী ৰত্নৰ বেপাৰী। এওঁ হ'ল জ্ঞান ৰত্নৰ। যোগতেই বহুত সন্তান অকৃতকাৰ্য হয়। যথার্থ (একুৰেট) স্মৃতিত কোনোবা এঘণ্টা বা ডেৰঘণ্টা সময়ো কাচিৎহে থাকিব পাৰে। ৪ (আঠ) ঘণ্টাতো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে শৰীৰ নিৰ্বাহো কৰিব লাগে। বাবাই প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰো উদাহৰণ দিছে। বহি বহি স্মৰণ কৰিলে আৰু তৎক্ষণাত সন্মুখত আহি যায়। এয়াও এক প্ৰকাৰৰ সাক্ষাৎকাৰ। পৰস্পৰ ইজনে সিজনক স্মৰণ কৰে। ইয়াতেতো আকৌ হৈছে এজন প্ৰেমিক, তোমালোক সকলো প্ৰেমিকা। তেওঁ সুন্দৰ প্ৰেমিকতো সদায় সুন্দৰ হয়। চিৰ পবিত্ৰ (এভাৰ পিয়ৰ)। পিতাই কয় – মই পথিক সদায় সুন্দৰ হওঁ। তোমালোককো সুন্দৰ কৰি তোলাঁ। এই দেৱতাসকলৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য (নেচাৰেল বিউটি) আছে। ইয়াততো কেনেকুৱা কেনেকুৱা ধুন-পেচ (ফেশ্বন) কৰে। ভিন্ন ভিন্ন পোছাক (ড্ৰেছ) পিন্ধে। তাততো একে সমান প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য থাকে। এনেকুৱা সৃষ্টিলৈ এতিয়াৰ পৰা তোমালোক যোৱা। পিতাই কয় – মই পুৰণি পতিত দেশ, পতিত শৰীৰত আছোঁ। ইয়াত পাৱন শৰীৰ নাই। পিতাই কয় – মই এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰি প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। আগলৈ গৈ তোমালোক সেৱাৰ যোগ্য (ছাৰ্ভিচেব'ল) হৈ গৈ থাকিবা। পুৰুষাৰ্থ কৰিলে তেতিয়া বুজিবা। আগতেও এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিছিলো, এতিয়া কৰি আছো। পুৰুষাৰ্থ অবিহনেতো একো পাব নোৱাৰি। তোমালোকে জানা যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। নতুন সৃষ্টিৰ ৰাজধানী আছিল, এতিয়া নাই, পুনৰ হ'ব। লৌহ যুগ (আইৰণ এজ)ৰ পাচত আকৌ স্বৰ্ণীম যুগ (গ'ল্ডেন এজ) নিশ্চয় হ'ব। ৰাজধানী স্থাপন হ'বই। কল্প পূৰ্বৰ দৰে। ভালবাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) সমৰ্পিত (ছাৰেণ্ডাৰ) হোৱাৰ লগতে নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হ'ব লাগে। কোনো ছিঃ ছিঃ কাম কৰিব নালাগে। ভিতৰত যাতে কোনো অৱগুণ নাথাকে তেতিয়াহে ভাল পদ পাব পাৰিবা।

(2) এই জ্ঞান ৰত্নৰ বেপাৰ কৰিবলৈ বাবাই যি ভাল ভাল সাৰ কথা (পইন্টচ) শুনায়, সেয়া টুকি ৰাখিব লাগে। পাচত সেয়া স্মৰণ কৰি আনক শুনাব লাগে। সদায় নিজৰ উল্লিতিৰ খেয়াল ৰাখিব লাগে।

বৰদান: অনাতাঁৰ (ৱায়াৰলেচ) চেটৰ দ্বাৰা বিনাশ কালত অন্তিম নিৰ্দেশনাক বুজোঁতা নিৰ্বিকাৰী (ভাইচলেচ) হোৱা বিনাশৰ সময়ত অন্তিম নিৰ্দেশনা বুজিবৰ বাবে নিৰ্বিকাৰী (ভাইচলেচ) বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। যেনেকৈ সেই লোকসকলে অনাতাঁৰ (ৱায়াৰলেচ) চেটৰ দ্বাৰা এজনে আনজনলৈ আৱাজ পঠিয়ায়। ইয়াত হৈছে নিৰ্বিকাৰীৰ অনাতাঁৰ (ভাইচলেচৰ ৱায়াৰলেচ)। এই অনাতাঁৰৰ দ্বাৰা তোমালোকলৈ আৱাজ আহিব যে এই সুৰক্ষিত (চেফ) স্থানত উপস্থিত হোৱা। যিসকল সন্তান পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁতা নিৰ্বিকাৰী হয়, যিসকলৰ অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস আছে তেওঁলোক বিনাশত বিনাশ নহ'ব কিন্তু স্বেচ্ছাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিব।

শ্লোগান: যোগক একাধৰীয়া কৰি কৰ্মত ব্যস্ত (বিজী) হৈ যোৱা – এয়াই অৱহেলা।

!! ওঁ শান্তি !!